

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) spółki z o.o. we W.

przeciwko: (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda (...) spółki z o.o. we W. kwotę 339 zł 92 gr (trzysta trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 167 zł tytułem zwrotu kosztu procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. we W. w pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. w S. żądał zasądzenia kwoty 344,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych w wysokości 167 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy cesji nabył od kupującej przysługujące jej prawa z umowy zakupu obuwia nabytego w dniu 15.03.2015 r. Wyjaśnił też, że w dniu 12.04.2015 r. kupująca złożyła reklamację z uwagi na niezgodność towaru z umową polegającą na tym, że po krótkim przejściu obuwie uległo nadmiernemu wytarciu a skórzane podeszwy zostały uszkodzone. Wobec odmowy uznania reklamacji z dnia 17.04.2015 r. kupująca od umowy odstąpiła w dniu 22.09.2015 r. składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy wraz z wezwaniem do zapłaty w ciągu 3 dni. Powód wskazał też, że kupująca poniosła koszt nadania przesyłki listowej poleconej w wysokości 4,20 zł, którą to przesyłką wysłała oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Powód powołał się na zapis art. 566 kc, podnosząc iż kupujący składający oświadczenie o odstąpieniu od umowy może żądać zwrotu kosztów, które powstały w związku z zawarciem umowy o rzecz, która posiada wadę fizyczną.

Uzasadniając żądanie zapłaty odsetek ustawowych powódka wskazała, iż żąda ich zapłaty począwszy od dnia 05.10.2015 r., uwzględniając oświadczenie wysłane pozwanej w dniu 24.09.2015 r. i przyjmując 7-dniowy termin

na obieg korespondencji oraz wyznaczony 3 dniowy termin do zapłaty. Podał też, że domaga się odsetek od dnia następującego po upływie terminu wskazanego w wezwaniu.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości ponosząc, że zgłoszenie reklamacyjne kupującej zostało przekazane do D. Reklamacji Pozwanej, gdzie po dokonaniu oceny jakościowej reklamowanego towaru, nie stwierdzono wad produkcyjnych jak i surowcowych, zaś powstałe na nim uszkodzenia podeszwy mają charakter uszkodzeń zewnętrznych (powstałych w związku z jego użytkowaniem na twardej, chropowatej powierzchni bez uprzedniego zabezpieczenia obuwia w odpowiedni, opisany przez producenta oraz sprzedawcę sposób, tj poprzez podzelowanie), za które to uszkodzenia pozwana nie może ponosić odpowiedzialności.

Pozwana zarzuciła, że w niniejszej sprawie nie zaszła z żadnych z przesłanek wymienionych w art. 556¹ §1 kc, a wręcz przeciwnie - opisane przez kupującą w jej zgłoszeniu reklamacyjnym uszkodzenie nabytej pary obuwia w postaci nadmiernego wycierania się i uszkodzenia podeszew skórzanych po jednorazowym, krótkim przejściu było bezpośrednim wynikiem tego, że nabyte przez kupującą buty posiadały właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego podczas zawierania umowy sprzedaży, tj. buty te rzeczywiście wykonane były z najwyższej jakości, prawdziwej skóry, która zgodnie z wyraźnymi instrukcjami sprzedawcy, należało w odpowiedni sposób zabezpieczyć przed działaniem określonych czynników zewnętrznych (chropowatej powierzchni, nadmiernej wilgoci). Pozwana podniosła, iż jest informacją powszechnie znaną, że prawdziwa, naturalna skóra jest materiałem delikatnym, daleko bardziej wrażliwym na uszkodzenia niż materiały pochodzenia sztucznej. Nie tylko w znacznie lepszym stopniu przepuszcza ona powietrze, pozwalając stopie „oddychać” nawet po całym dniu użytkowania butów, ale także - co jest naturalną konsekwencją powyższego - w znacznie większym stopniu przepuszcza ona inne substancje, w tym wilgoć. Oznacza to, że nawet krótkotrwałe użytkowanie takiego obuwia na chropowatych lub zawilgoconych powierzchniach może z łatwością doprowadzić do ścierania się i rysowania gładkiej powierzchni podeszwy skórzanej, jeżeli tylko użytkownik butów nie podejmie odpowiednich środków ostrożnej aby temu zapobiec.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.03.2015 r. kupujący D. D. zakupiła u pozwanej obuwie za kwotę 339,92 zł. W dniu 12.04.2015 r. kupująca złożyła reklamację z uwagi na niezgodność towaru z umową polegającą na nadmiernym wycieraniu i uszkodzeniu podeszew skórzanych, po jednorazowym krótkim przejściu. W treści zgłoszenia reklamacyjnego w miejscu przeznaczonym na wskazanie żądania reklamującego wskazano: odstąpienie od umowy.

okoliczności bezsporne, nadto dowód: paragon fiskalny z dnia 15.03.2015 r. - k. 19; zgłoszenie reklamacyjne (...) z 12.04.2015 r. z dnia 12.04.2015 r. - k. 20;

Sprzedawca odmówił uwzględnienia reklamacji wskazując, iż nie stwierdził wad produkcyjnych i surowcowych. Podniósł, iż wady nie są wynikiem niezgodności towaru z umową. lecz powstały skutek jego użytkowania przez kupującą. Podał, że skórzane spody są eleganckie i higieniczne, jednak mniej odporne na ścieranie w takim stopniu jak podeszwy z tworzyw sztucznych. Dlatego też, w przypadku użytkowania obuwia na powierzchniach zawilgoconych lub mocno chropowatych klienci są informowani o konieczności podzelowania obuwia aby zapobiec nadmiernemu ścieraniu. Informacje takie zawarte są w ulotce dołączanej do każdej pary obuwia. W jej treści zawarta jest informacja, iż w przypadku użytkowania obuwia o skórzanej podeszwie na powierzchniach mocno chropowatych lub zawilgoconych należy obuwie podzelać we własnym zakresie.

dowód: odmowna decyzja pozwanej z dnia 17.04.2015 r. wraz z oceną jakościową z dnia 15.04.2015 r. - k. 21 i 22; zdjęcie ulotki - k. 38-38v; zeznania świadka B. S. - k. 119-120

Wobec odmowy uznania reklamacji kupująca pismem z dnia 22.09.2015 r. ponownie złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy i wskazała, że wzywa pozwanego do zapłaty ceny w terminie w terminie 3 dni. Oświadczenie

to zostało wysłane listem poleconym przez powodową spółkę w dniu 24.09.2015 r. Koszt wysyłki tego pisma wyniósł 4,20 zł. Pismo to zostało odebrane przez pozwaną w dniu 29.09.2015 r.

dowód: oświadczenie o odstąpieniu od umowy z 22.09.2015 r. - k. 23, potwierdzenie nadania z 24.09.2015 r. - k. 24; wydruk ze strony internetowej <http://e-monitoring.poczta-polska.pl> - k. 37

W nieustalonej dacie kupująca przelała na rzecz powodowej spółki przysługujące jej prawa z umowy zakupu przedmiotowego obuwia.

dowód: umowa cesji - k. 25

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony wyżej stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o powołane wcześniej dokumenty prywatne, które uznał za wiarygodne w całości. Treść i autentyczność tych dokumentów nie była bowiem kwestionowana przez strony procesu.

Nadto jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania przesłuchanego w sprawie świadka, w zakresie w którym świadek ten przedstawił przebieg postępowania reklamacyjnego, w tym określone przez pozwaną przyczyny, z powodu których pozwana spółka nie uwzględniła reklamacji kupującej.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych w oparciu o ten materiał ustaleń faktycznych, Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda w zakresie żądania zapłaty kwoty 339,92 zł wraz z żądanymi od tej kwoty odsetkami ustawowymi było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu okoliczności faktyczne ustalone w toku postępowania wskazywały bowiem, iż kupująca stwierdzając w zakupionym obuwiu wadę, którą określiła jako nadmierne wycieranie i uszkodzenie podeszew skórzanych, a następnie zgłaszając tę wadę pozwanemu sprzedawcy uprawniona była do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od zawartej umowy sprzedaży, bowiem niewątpliwie w przypadku obuwia wadę podeszwy polegającą na nadmiernym wycieraniu i uszkodzeniu należało uznać za istotną w rozumieniu art. 560 §4 kc. Jednocześnie w ocenie Sądu, wbrew stanowisku pozwanej, stwierdzona przez kupującą niezgodność z umową objęta była dyspozycją pkt. 1 art. 556¹ §1 kc gdyż niewątpliwie obuwiu, którego wycierająca się nadmiernie podeszwa ulega uszkodzeniu - uniemożliwia jego używanie, a przez to nie posiada właściwości, którego rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel wynikający z przeznaczenia tej rzeczy.

Uwzględniając żądanie pozwu w zakresie zwrotu ceny zakupionego towaru Sąd miał na względzie, iż zgodnie z regulacją art. 559 kc sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili. Art. 556² kc statuuje natomiast, że jeżeli kupującym jest konsument (co miało miejsce w niniejszej sprawie), a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego.

W tym stanie rzeczy Sąd jako nieskuteczną ocenił obronę pozwanego sprzedawcy, którego czynności procesowe w zasadzie ograniczyły się do zanegowania twierdzeń pozwu i stanowiska powódki, bez podjęcia nawet próby obalenia wynikającego z przepisu prawa domniemania. Z art. 234 kpc wynika zaś, że domniemania ustanowione przez prawo (domniemania prawne) wiążą sąd dopóki nie zostaną obalone.

Tymczasem poza sporem pozostawała okoliczność, iż stwierdzone przez kupującą uszkodzenie podeszwy powstałe wskutek jej nadmiernego wycierania się powstało w okresie roku od daty wydania jej zakupionej rzeczy - reklamacja została wszak złożona po niespełna miesiącu od daty zakupu obuwia. Tym samym, w celu obalenia domniemania wynikającego z art. 556² kc koniecznym w ocenie Sądu pozostawało wykazanie przez pozwaną, np. w drodze dowodu z opinii biegłego sądowego, iż wskazane w reklamacji wytarcie obuwia rzeczywiście powstało nie wskutek

przyczyny istniejącej w spornym obuwiu w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego, lecz w okresie późniejszym. Takiej mocy dowodowej nie posiadały jednakże zeznania powołanego przez pozwaną świadka, który jako pracownik pozwanego sprzedawcy i osoba, która w toku postępowania reklamacyjnego sama dokonywała oceny zasadności tej reklamacji mógł w istocie rzeczy poświadczyć jedynie przebieg postępowania reklamacyjnego w zakresie ustaleń poczynionych przez sprzedawcę, nie zaś dokonać oceny prawidłowości tych ustaleń i ich zasadności. Pozwana nie przedstawiła także żadnego dowodu, który potwierdzałby prawdziwość zgłaszanego przez nią zarzutu, jakoby uszkodzenia podeszwy w przedmiotowym obuwiu powstały wskutek używania go przez kupującą na mocno chropowatej lub zawilgoconej powierzchni (np. zeznaniami świadka, który potwierdziłby, że pozwana w obuwiu tych chodziła przez kilka po kałużach, czy też na posadzkach o strukturze tarki), abstrahując w tym miejscu zupełnie od skuteczności takiego zastrzeżenia w przywoływanej przez pozwaną ulotce, z uwagi na jego niedookreśloność i przez to uznaniową dowolność interpretacji przez sprzedawcę.

Z uwagi na powyższe, w oparciu o przepis art. 494 kc, który stanowi, że strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy Sąd w pkt. I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 339,92 zł tytułem zwrotu uiszczonej przez kupującą ceny wraz z odsetkami ustawowymi od daty w pozwie wskazanej.

W zakresie odsetek ustawowych Sąd orzekł w oparciu o art. 481 §1 kc w zw. z art. 455 kc, zasądzając je od terminu wynikającego z wezwania pozwanej do zapłaty mając na uwadze, że roszczenie z art. 494 kc nie ma ustawowo przewidzianego terminu wymagalności. Za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. - zgodnie z żądaniem pozwu - odsetki ustawowe za opóźnienie zostały zasądzone w wysokości ustawowej. Sąd miał bowiem na względzie, iż pomimo zmiany od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisów prawa materialnego w zakresie roszczeń odsetkowych reprezentujący powoda pełnomocnik będący radcą prawnym formułując żądanie pozwu już po tej dacie wyraźnie określił wysokość żądanych odsetek jako ustawowych. Mając tym samym na uwadze treść żądania pozwu, jak też obowiązujący zakaz orzekania ponad żądanie pozwu, należne powodowi po dniu 1 stycznia 2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził w wysokości ustawowej. W realiach niniejszej sprawy zasądzenie przez Sąd po dniu 1 stycznia 2016 r. od strony pozwanej odsetek ustawowych za opóźnienie, bez ograniczenia ich wysokości do odsetek ustawowych, stanowiłoby naruszenie przez Sąd zakazu określonego w art. 321 kpc, gdyż stopa odsetek ustawowych za opóźnienie jest wyższa niż stopa odsetek ustawowych.

W pozostałym zakresie, tj. w części obejmującej żądanie zapłaty przez pozwaną kwoty 4,20 zł odpowiadającej kosztom wysłania przez kupującą pozwanemu sprzedawcy oświadczenia o odstąpieniu od umowy, Sąd powództwo oddalił jako bezzasadne.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż po pierwsze: przywołany przez powoda, jako stanowiący podstawę żądanie zasądzenia tej należności, przepis art. 566 §1 kc wyraźnie wskazuje, że jeżeli z powodu wady fizycznej rzeczy sprzedanej kupujący złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy może w szczególności żądać zwrotu kosztów zawarcia umowy, do których nie zalicza się jednakże kosztów odstąpienia od niej. Po drugie, wbrew twierdzeniom pozwu brak było w sprawie dowodu na to by to kupująca ten koszt poniosła, skoro z potwierdzenia nadania tego pisma wynikało, że przesyłka zawierająca to oświadczenie została nadana przez powoda, a nie kupującą; zaś z uwagi na brak wskazania przez powoda daty zawarcia umowy cesji wierzytelności z kupującą niemożliwym było nawet ustalenie czy wydatek ten powód poniósł jeszcze przed czy już po dacie zawarcia tej umowy z kupującą. Po trzecie zaś sama zasadność ponownego wysłania tego oświadczenia pozostawała niewykazana, skoro już w dacie wniesienia reklamacji kupująca złożyła sprzedawcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży. Z uwagi na powyższe niezasadne pozostawało także żądanie zasądzenia od tej należności zapłaty odsetek ustawowych od dnia 05.10.2015 r., szczególnie że ani powód kupująca nie wezwała nawet pozwanego do zwrotu tej kwoty przed tą datą.

Orzeczenie zawarte w pkt. II wyroku wydano w oparciu o przepis art. 6 kc a contrario.

O kosztach postępowania, obejmujących opłatę sądową w wysokości 30 zł, zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 120 zł i wydatku w postaci opłaty skarbowej w wysokości 17 zł uiszczonego w związku ze złożonym do akt

sprawy dokumentem pełnomocnictwa procesowego Sąd orzekł w pkt III wyroku. Na mocy art. 100 zd. drugie w zw. z art. 108 §1 kpc, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd obciążył kosztami postępowania pozwaną spółkę, jako stronę przegrywającą, uznając iż powód uległ w zakresie swego żądania jedynie w nieznacznej części.